

KORONAVIRU ONDORIO GIZARTEA: ERREBOTE EDO DESACOPLATZEKO ERAGINA?

Posted on 03/04/2020 by Naider

Jevonsen paradoxa edo errebote efektua: kontsumoaren eraginkortasuna areagotzea. baliabideak agian ez du baliabide horren kontsumoa gutxitu, areagotu baizik.

Intuizio ekonomikoak hobekuntza hori esaten digu eraginkortasunaren (adibidez, energia) jendeak gutxiago erabiltzeko aukera ematen du baliabide horrena. Hala ere, Jevonsen paradoxa - beregatik deitua aurkitzailea [William Stanley Jevons \(1835-1882\)](#) - dio: "*eraginkortasuna handitzeak berehalako kontsumoa murrizten du baina ereduaren erabilera areagotzen du, eta horrek kontsumo globalaren igoera eragiten du*".

Eta zergatik gertatzen da hau? Zerbitzuaren kostu txikiagoak bat egiten duelako horren eskaera handiagoa, eratorritako aurrezkiak guztiz edo partzialki konpentsatuz eraginkortasun handiena. Errenta erabilgarria ere handitzen da, handituz energia behar duten beste ondasun eta zerbitzu batzuen kontsumoa.

Eta horrek zer zerikusi du krisiarekin?

koronabirusaren? Hausnarketa da honako hauek: Baliabide naturalen kontsumoan oso eraginkortasun handia bada sistema batek ez du ziurtatzen sistema hori epe luzera iraunkorra denik (*efektua erreboteak*), zein neurritan egiten du oinarriak berdin jarraitzen duen gizarte batek COVID-19 krisiaren aurretik baino (hazkunde ekonomiko gupidagabea, jasangarritasuna, etab.) krisi honetaz baliatzeko gai da garapena desakoplatzeko ingurumenean eragin ekonomikoa?

Azken egunotan hainbat hedabide komunikazioak ingurumenean dituen eragin positiboak nabarmendu dituzte koronabirusaren aurka hartutako neurriak, besteak beste, [murrizketa](#), [isuri atmosferikoen](#), [du animalien presentzia kaleetan](#)... . Hala ere, adituek ohartarazi dute beherakada hori kutsadura-mailak behin-behinekoak izango dira. Izan ere, airearen garbitasuna gero eta handiagoa da ez du esan nahi berotze globala gelditzen ari denik, bitartean airearen kutsadurak bizitza oso laburra duela (jendeak gidatzeari utzi bezain laster, isurketak jaisten dira), berotegi-efektuko gasek bizitza luzeagoa dute luze, eta karbono dioxido kantitate handiak pilatu dira atmosferan. mendearen erdialdeko Industria Iraultzatik karbonoa.

Egun hauetan bezala, 2008ko mundu mailako atzeraldian % 1 murriztu ziren karbono dioxidoaren isuriak, baina hauek hurrengo urtean berreskuratu ziren eta hurrengo bi urteetan hazkunde oso handia izan zen. **Zergatik?** Produkzioa eta eskaria areagotzeko onartu ziren suspertze ekonomikoak direla eta. Alegia, krisi batek ingurumenaren egoera eta naturarekin dugun harremana hobetzeaz gain, okerrera ere egin dezake.

Beraz, zer gerta daiteke aste gutxiren buruan? Logikoki, ekonomia berraktibatzeke ahalegina egingo da estimulu paketeen eta beharrezko hainbat neurriren bidez. Aldi berean, ondo ezagutzen dugu krisi baten ondoren gure sistemak duen errebote efektu bereizgarria. Orain, kontua da ekonomia berraktibatzeke estimuluak energia garbietara eta ingurumena errespetatzen duten

sektoreetara bideratuko ote diren -kasu honetan, koronavirusak bere hondar alea ekarriko zuen produkzio-eredua aldatzean-, ala izango den. **“Mendekuaren kutsadura” deritzona** gauzatzea: azken hamarkadetan hainbesteko arrakasta ekonomikoa eman duten ikatza, petrolioia eta industria astun berdinetan egindako inbertsioak. Informazio bat: petrolioia da gaur egun erregai erakargarriena bere prezio baxuagatik; 1991tik ikusi gabeko mailetan dago, Golkoko Gerra bete-betean. Galdera hauxe da: **Zein bide hartuko dute herrialdeek?** Erantzuna aldatu egingo da bakoitzaren arabera, baina agerikoa da horietako asko nora joango diren, kasu gehienetan ezinbesteko kasua dela eta.< /p >

Garrantzitsua da koronavirusaren krisia ingurumenaren edo klimaren krisiarengandik bereiztea. Gizarteak koronavirusaren krisia oso premiazko eta oso hurbileko arazo gisa hautematen du -bere eragina sumatu eta ikus daiteke-, jokabide-aldaketak. eta lotutako sakrifizioak berehalako ondorio positiboak dituzte –eta, gainera, behin-behinekoak izango dira–, eta ez dago nazioarteko lankidetzan konfiantzarik neurriak hartzeko. Klimaren krisiarekin, alderantziz gertatzen da: dena askoz konplexuagoa eta urrunagoa dirudi, sakrifizioek agian ez dute berehalako eragin positiborik izango eta agian ez dira behin-behinekoak izango, eta nazioarteko lankidetzan oinarritzen da –konponbideak ezartzea askotan atzeratzen duena–.

Ondorioz, datozen hilabeteetarako erronka argia da: **premia-sentsazioa, eta baita beldur positiboa ere, aurre egiten ditugun ingurumen-erronketara –batez ere klima-aldaketara– transferitzeko gai izatea** mundua ekonomia, sozialki eta mentalki ahustuta utziko gaituen pandemiatik suspertzen den heinean.

Zer ez da gutxi.

Julen González Redín

**Garapen Iraunkorrean eta Ingurumenean Doktorea
NAIDER**

There are no comments yet.